

Jurklošter. V torek, dne 2. t. m., popoldne je pričel na še nepojasnjen način goriti mladi graščinski gozd nad Mišidolom proti gornjemu Volušu v občini Jurklošter pri Celju. Hitri pomoči bližnjih sosedov se je posrečilo pod vodstvom graščinskega upravitelja g. Pola do večera s prekopi omejiti požar in udušiti ogenj. — V Jurkloštru je na Jevševu pri Brileju tat v soboto, dne 30. julija, pri belem dnevu dopoldne od 8. do 10. ure pokradel domačinu vso praznično obleko in precej denarja. Orožniki so tatu prijeli že drugi dan.

Sv. Trije kralji v Slov. gor. Praznik Marije device vnebovzete bomo v naši romarski cerkvi kar najlepše obhajali. V nedeljo, dne 14. avgusta, na predvečer, bo ob 4. uri popoldne prva pridiga, ob 6. uri zvečer druga pridiga in pete litanije Matere božje. Zvečer v mraku rimska procesija z lučicami. Na praznik sam dvojna slovesna služba božja. Spovednikov je dovolj oskrbljenih. Častilci Matere božje vnebovzete v cerkvi Sv. Treh kraljev iz Medžimurja, Prekmurja in iz celih Slovenskih gor, na gotovo veselo svidenje v največjem številu!

Ljubno. Pri nas se razmere zelo spreminjajo. Radičevske postojanke so od dne do dne manjše, ljudstvo vedno bolj spoznava pogubno politiko Radiča, katere cilj je: Slovence napraviti sužnje Hrvatov ter jih gospodarsko popolnoma upropastiti. Kandidat Radičeve stranke bo še huje propadel, kakor pri volitvah v oblastno skupščino, če tudi se je za občinske volitve zvezel s samostojnimi demokrati.

Pišce. Dne 23. jul. je nastal pozno zvečer močen vihar, ki mu je sledila toča, debela, kakor je ljudje na pomurju. Žalosten je bil pogled drugi dan po vinogradih, kjer je uničeno trsje z grozdom, po sadonosnikih, kjer leži po tleh polno negodnega sadja. Ljudstvo je skrajno potrto, posebno ker sedaj že 3. leto ne bo imelo skoro nobenih dohodkov iz vinogradov, na katere je imelo letos še največ upanja.

Polje. V nedeljo, dne 24. julija, smo imeli v Polju občni zbor gasilnih društev kozjanske župe z veselico. Oboje se je vršilo v prostorih g. A. Dobravca, ki so bili slavnostno okrašeni. Točno ob pol treh so začela prihajati posamezna društva, ki so jih ob sviranju godbe sprejemali tukajšnji novo uniformirani ognjegasci. Pri občnem zboru je bil ponovno izvoljen za župnega načelnika g. Vilan, davčni uradnik v Kozjem. Po občnem zboru se je vršila krasno uspela veselica. Zeleti bi le bilo, da se domačini v večjem številu pridružijo ognjegasem društvu in mu tako pripomorejo, do večjega in hitrejšega razmaha. Posebno priznanje zasluži blagajnik Karol Štefančič za svoje požrtvovalno delo.

Ko je gorela sodna palača na Dunaju. Pri zadnjih nemirih na Dunaju so zažgali tudi sodno palačo in zmetali v ogenj vse sodne spise in knjige. Mnogim bo to zelo v dobro služilo, ker so zgoreli spisi, ki bi jih spravili v ječo. Pa je izvedel neki odvornik, da sodna palača gori. Hitro je pobasal velik kup takih spisov, ki bi jih rad s sveta spravil, pa hajdi k sodni palači. Tam jih je skrivoma hotel vreči v ogenj. Pa ga je opazil njegov tovariš, drugi odvornik: »Kaj pa delaš, prijatelj!« — Oni mu je zaupno odgovoril: »Veš, tiste znane spise sem vrgel v ogenj!« — »Oh, kako si ti neumen!«, mu je tovariš odvrnil, »jaz pa sem vse take spise kar doma zažgal!«

Fran Wernig.

Na obisku pri dveh koroških duhovnikih.

Udaril bom pastirja in razkropila se bo Tvoja čreda! — Ta svetopisemski rek se je dobesedno izpolnil med našim koroškim duhovništvom, ko je zadela slovenski Korotan naša največja nesreča — nesreča plebiscita.

Razkropili so se duhovniki po celi Sloveniji in tudi dalje na jug po katoliški Jugoslaviji. Bili so to vzorni gospodarsko-in-prosvetno-kulturni delavci. Vzor-duhovniki, vzor-možje, učitelji in dobrosrčni voditelji našega teptanega ljudstva. Trpljenje in preganjanja, delo med dobrim, tako srčno-globokim in čustvenim koroškim ljudstvom jim je utisnilo pečat tihe udanosti, duhovnega posvečenja, širokogrudne nepristranosti, širokega duševnega obzorja in prijaznih ter vsikdar ljubeznivih družabnih oblik. Vsi poznamo naše gospode: Einspieler, Arnejo, Meško, Ražun, Weiss, Jesenko, Razgoršek, Treiber, Kotnik, Hojnik, dr. Mürli itd.

Čeprav raztreseni po celi Sloveniji in Jugoslaviji in ločeni po krajih, razmerah in po delu se vseeno pozdravimo vsikdar, če nas privede slučajno usoda v skupno družbo, kakor da bi se razšli šele včeraj in bi imeli nadaljevati jutri zopet našo prosvetno-kulturno delo. In med tem vstajajo spomini na naš prekrasni Korotan, ki nas druži vse še zmerom z najvrstejšo duševno vezjo in ljubeznijo. In zopet enkrat domnevamo in preživljamo opojno-sladki sen, da smo doma v prelepem slovenskem Rožu; zopet se razlega vsepovsod ob Dravi in Zili vesela slovenska pesem. In brhki, živahni Zilanec rajajo in igrajo po staro-slovenskem običaju pod našo košato, slovensko lipo. Drava šumi in poje in njena mogočna pesem se spaja z daljnimi, veselo živahnim vrvenjem in šumenjem gorskih potokov naših Karavank v prekrasni akord. Zopet smo v slovenskem Korotanu! Obiščemo resno-slikovito Podjuno, tiho jezero Klopinko, naš gorski biser jezero Baško in ob Celovcu solnčno našo koroško morje — kakor povdarjajo Nemci sedaj — jezero Vrbsko. Kdo pozna krasoto teh krajev tukaj preko Karavank? Kdo je doumel dušo in čustvenost, neskončno globoko in tiho-osrečujočo melanholijo slovenskega Korotana, ki je navdahnil Košata do najlepših, najdražjih in najmilejših, po vsemu svetu znanih koroških pesmi, katerih besedilo je sicer mnogokrat nemško, katerih duša pa je tako otožna, mehka in pristno slovanska?

Z vsemi poprej omenjenimi gospodi sem se sestal tuintam, zgrešil sem samo še g. Razgorška. Nisem ga sicer poznal osebno, vendar mi je ostalo za vedno v spominu njegovo gospodarsko-kulturno delo in njegovo tozadevno stremljenje in prizadevanje. Saj na njegovo spodbudo so se ustanovile kmetijsko-gospodarske organizacije v Mežiški dolini, razna gospodarska društva v sedanji avstrijski

Sv. Vid—Grobelno. Pri nas so naši in tuji demokrati imeli veliki volilni shod v gostilni Roze Bevc. Počastili so šentvidske demokrate g. Malgaj iz Zibike in dr. Pivko v spremstvu nekaj gospodov. Domačih zborovalcev je bilo v celem 10 ljudi. Kaj mislite, g. urednik, ni li bila to krasna demokratska manifestacija! Pivko so jo »cu fus« mahnilo skozi Bovež k Sv. Štefanu v spremstvu Malgaja in Perkota.

Šmartno ob Paki. Svoječasno smo poročali, da je bila vložena za občinske volitve v naši občini samo lista SLS. Volitev župana in svetovalcev je že bila razpisana za dan 24. julija, pa so vložili naši politični nasprotniki (SDS in NRS) proti občinskim volitvam priziv. Nismo sicer takrat še verjeli prav, a so to res storili in vložili, ne eno, temveč kar tri pritožbe! Rekli smo že takrat, da nam je uganka, na katere protizakonita dejanja se v pritožbah opirajo. In res! Da so bili vsi ugovori iz trte izviti, neodgovarjajoči resnici in torej neutemeljeni, je dokaz to, da je g. veliki župan v Mariboru vse pritožbe zavrnil kot po zakonu nesnovane! Pritožniki se sedaj lahko primejo za z eno lepo blamažo nekaj decimetrov podaljšan nos! Kakor smo zvedeli, se bo izvršila volitev župana in občinskih svetovalcev v nedeljo, dne 14. avgusta. — Pred kratkim se je v barvolomu g. Dragotina Korošec v Gorenjah smrtonesvarno ponesrečil delavec Franc Kolenc, posestniški sin iz Rečice ob Paki. Strel mu je odtrgal levo roko v zapestju, na desni roki palec in kazalec, poleg tega pa je močno poškodovan na očeh, po obrazu in po prsih. Zdravi se v ljubljanski bolnici.

Sv. Rupert nad Laškim. Tukaj se je minuli teden ponesrečila vrta žena Martina Horjak pri mlatilnem stroju, ki jo je pograbil za obleko in eno nogo strahovito razmesaril. Dobri krščanski ženi vsi znanci odkritosrečno želijo dober izid operacije in skorajšnjo okrevanje!

Loka pri Zidanem mostu. Od zadnjic imamo iz Loke sledeče novice: Dne 22. maja nas je izobraževalno društvo razvedrilo z mično podučno štiridejanko: »Ukradeni biseri«. Pred igro smo se v slavnostnem govoru domačega č. g. kaplana spominjali majniške deklaracije. — Mesec junij nam je prinesel za lepi god sv. Alojzija ginljivo slovesnost prvega sv. obhajila, kakoršne tukaj že dolgo nismo imeli. 41 otrok iz obeh šol je pristopilo prvokrat k mizi Gospodovi. S sodelovanjem obeh gđ. učiteljic: Jožefe Drstvenšek in Antonije Jurglovc, gospe Minke Jenčičeve, hiše Kršlino ve in še drugih blagih gospodinj se nam je omogočilo priskrbeti vsem otrokom tople zajutrek, da so se smehljajočih obrazov s šopki na prsih in poglami v rokah, obdarovani s spominsko podobico in majhno molitveno knjižico, radostni vračali na domove. — Mesec julij pa je prišel z redkim preveselimi dnevi sv. birne na Alešovo nedeljo. Stori smo, kar je bilo v naših močeh, da bi bil ta dan lep in zlasti, da bi pozdravili nadpastirja prvič med nas prihajajočega kakor najdostojnejše. Prenovili smo faro cerkev, kakor lani znotraj, letos še zunaj, da se ji poda poleg pred kratkim okusno prebarvane šole in graščine, in postavili smo po fari deset slavolokov s pomenljivimi napismi. Jednajsti napis pa je pozdravljal iznad lično prenovljenega stolpa visoke line v imenu novih zvonov z besedami: »Še mi iz te višave — pošiljamo pozdrave!« Nad-

Koroški in on je začel z načrtom: ustanoviti privatno slov. kmetijsko šolo v velikovškem okraju.

Koliko je bilo moje veselje in radostno presenečenje, ko sem doznal, da slušbuje ta gospod v mojem sedanjem delovnem okraju in sicer v Širjah pri Zidanem mostu! A vendar nisem mogel prvi hip verjeti prav poročilu, da je usoda zanesla tega delavnega in gospodarsko podjetnega gospoda v ta siromašni, hribovski in skalnati kraj — brez vsake možnosti kakega gospodarskega razmaha. Radi tega sem se ob prvi priliki napotil k njemu na obisk.

Skalnata, strma steza iz Zidanega mosta — edini dohod v Širje — me je v duhu navdajala s pomilovanjem in globokim sočutjem za g. tovariša, ki mora bivati v svojem prognanstvu, na sedanjem službenem mestu. Vendar pa je postajala slika pokrajine čimdalje bolj mikavna in romantična, tako, da sem nazadnje nehote mislil že na našo Koroško. Globoko pod menoj Sava, onstran nje zeleno razkosano dolensko pogorje, podobno Karavankam v Rožu, in šumeči in bobneči gorski potok z mlino in žagami in okoli nje veliki kupi hlodov in desk. Kamenita steza, žgoče sonce in pogled na tuje rastlinstvo okoli mene — akacije, rdeče bukke, pravi kostanji itd. — me je takoj strelnil, da se sem zavedel zopet moje poti in tuje pokrajine. Ob koncu dolge, vijugaste in kamenite steze pa se mi je odprl mahoma pogled na tako krasno pokrajinsko sliko, da sem kakor okamenel obstal in strmel. Pred menoj vrhu steze krasna ravan, rumeno žitno polje in gosti, košati sadovnjaki, ob robu strmega hribovitega ozadja cela vas s cerkvijo, z mičnim gradičem in z belimi, čednimi, kmečkimi hišami. Na vzhodni strani tudi tako dolgo pogrešani temni, visoki smrekov gozd, tiho kramljajoči potok in v zeleni strugi par na pol skritih, prijaznih domačih mlinov. Prava idila! In nisem se čudil več, da ta nekdanj gospodarsko tako delavni duhovnik živi že sedmo leto v tem zatišju in da mu menda ni posebno žal, ako je z ozirom na dane prilike obsojen v gospodarskem pogledu na oddih.

Ko sva se pozdravila in sva se vsedla k preprosti mizi v župnišču, se je g. Razgoršek naravno takoj pokazal celega ekonom. Razmotrivala sva o vseh mogočih gospodarskih vprašanjih, o ureditvi in preureditvi Kmetijske družbe, ki bi morala po njegovem mnenju postati čimprej nekaka kmetijska zbornica s splošnim priznanjem in zakonito podlago, o krajevnem in koroškem poljedelstvu itd. Pokazal mi je potem še vso svojo kmetijsko-gospodarsko slovstvo, ki bi delala čast marsikateremu strokovnjaku. Kdo bi mislil, da bi našel v tem hribovskem župnišču dunajske in berlinske kmetijske liste, globoko učene Kellnerjeve razprave o krmljenju. Fleischmannove knjige mlekarstva in vso mogočo drugo strokovno globokoznanstveno slovstvo! Kakor sem doznal, bo tovariš-rojak v kratkem menjal mesto, na katerem bo zopet lahko v javnosti uporabil svoje kmetijsko znanje in svojo praktično gospodarsko spretnost.

Naravno sva s tovarišem razpravljala potem še na široko in dolgo o sedanjih razmerah v najini domovini, o

pastirja sta v soboto popoldan pri prvem slavoloku pri vstopu v župnijo ginljivo pozdravila deček in deklica v imenu železničarjev in delavcev pri Zidanem mostu, pri cerkvi pa so ga pozdravili: duhovščina, župan, šolska mladina, dekleška Marijina družba, Mladenška zveza in izobražev. društvo. Po večernem zvonjenju so zapeli visokemu gostu domači pevci podoknico, in izborna zidanmoška godba (20 mož, polovica domačih faranov) mu je priredila serenado. Bil je to nepozabno lep večer: na razsvetljenem prostoru toliko zbranega ljudstva, divna godba med plapolajočimi zastavami, in sredi med nami naš priljubljeni škof. Drugi dan se je podelil 98 birmancem sv. zakrament. Sele v ponedeljek zjutraj je zapustil nadpastir našo župnijo, upamo z dobrim vtisom, in se odpeljal naprej po dekaniji Laško.

POJASNILO O PRAVEM IN NEPRAVEM »FLORIAN«-U.

Na mnoga vprašanja glede »pravega in nepravega Floriana« smo primorani, v interesu kupovalcev in resnice sledeče objaviti:

Od leta ustanovitve 1903 sem, je znan po Sloveniji kot domače zdravilo za želodčne in druge slabosti rastlinski liker »Florian«, izdelan po originalnem receptu iznajditelja Edmunda Kavčiča od Rastlinske destilacije »FLORIAN« v Ljubljani, prej Prešernova ulica, sedaj Gospodarskega ceste.

Sloves tega želodčnega krepiča je porabila pred nekim časom novoustanovljena tvrdka J. Jeras in drug, Moste pri Ljubljani, na način, da je začela prodajati pod imenom naše izdelovalnice »FLORIAN« in pod našo dobro znano etiketo popolnoma drug liker, opiraje se na to, da je prej prigrasila brez vednosti lastnika Rastlinske destilacije »Florian« pri registru varstvenih znamk v Beogradu originalno etiketo destilacije »FLORIAN« kot svojo lastno etiketo.

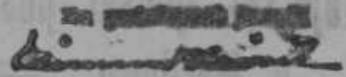
Razen tega zlorablja imenovana tvrdka naš stari reklamni znak za svojo reklamo,

imenuje se v svojih reklamah celo »edino« ali pa »edino pravo« izdelovalnico »Floriana« in označuje celo na lepakih druge izdelke z imenom »Florian« kot falsifikate!

Ugotavljamo, da je tvrdki E. Jeras in drug sestava rastlinskega likerja »Floriana« popolnoma neznana in da izdelek te tvrdke nima z našim pravim, originalnim izdelkom »Florian« nikake sorodnosti ne po sestavi, ne po okusu, ne po učinku.

V obrambo naših lastninskih pravic do imena »Florian«, do naših etiket in znamk teče v Beogradu tožba, katere izid v kratkem pričakujemo.

Opozarjamo cenjene kupovalce, da, dokler traja zloraba našega imena »Florian« za nepravilni izdelek, zjameli pristnost pravega »Floriana« samo dobro vidni napis »Originalni Kavčičev Florian«, ali pa dobro vidni napis:

na originalno zamašenih steklenicah.

974

Rastlinska destilacija »FLORIAN« (izdelovalec Edmund Kavčič) družba z. o. z., v Ljubljani, Gospodarskega ceste.

raznih gospodarskih in socialnih vprašanjih. In ko sem po preteku enega popoldneva odšel od g. župnika Razgorškega, sem imel občutek, da sem se razgovarjal in menil po dolgem času zopet z enim »celim« človekom, ki gleda na svet ne samo iz ozkega, krajevno-omejenega, ampak iz višjega občečloveškega stališča. Bog ga ohrani še dolgo let tako duševno-vedrega in čilega na njegovem bodočem službenem mestu!

Naj se spomnim pri tej priliki še drugega rojaka-župnika, katerega zbog njegove duhovitosti pozna ves jugoslovanski Korotan in obmejni slovenjograški in gornjegrajski okraj. Je to č. g. župnik Hojnik v Koprivni, v menda najvišje ležeči fari — cerkev je nad 1000 m — v Sloveniji. Koprivna je divje-romantičen kraj med solčavskimi planinami, Olšavo in Peco ter je oddaljen menda okoli 7 ur od prve železniške postaje v Prevaljah. Kljub tej oddaljenosti ima ta zapuščenata fara župnika, katerega si je skušala že marsikatera župnija — sicer brez uspeha — pridobiti. Pa kako tudi ne! Saj dičijo g. Hojnika ne samo vse vrline duhovnika, ampak tudi vrline pristranskega, ljubeznivega človeka, prijatelja-lajika. Kljub planinski osamelosti si je ohranil obnašanje in ljubeznjivost pravega kavalirja. Njegova gostoljubnost je izredna in splošno znana. Razen tega je pa ta gospod naravnost duhovit tehnik. Napeljal in deloma zgradil je sam samcat telefonsko zvezo iz dve uri oddaljene Črne, preuredil je motorno kolo tako spretno, da se lahko pelje z njim po kameniti planinski poti do župnišča, ki leži nad 1100 m visoko; trasiral in zmeril je cesto iz Črne v Solčavo tako večje in spretno, kakor vsak geometer-tehnik; iznašel je posebno vrsto »Kuppelung«, za katero si je pridobil patent v Nemčiji in o kateri sta v moji navzočnosti razgovarjala z inženjerjem-strojnikom g. Sadarjem nad tri ure. Naravno si je sestavil tudi že zdavnaj svojo radio-napravo. Kljub duhovniškemu poklicu in vsestranski tehnični zaposlenosti pa vrši g. Hojnik vsak dan še službo šolskega upravitelja in učitelja v ondotni osnovni šoli in se bavi z velikim veseljem z modernim čebelarstvom in sadjarstvom.

Tudi ta g. duhovnik je rojak-Korošec, doma v romantičnem Grebinju, v kraju, kjer je ohranil narod v jeziku še oblike staroslovenske govornice. Najdemo tamkaj še zanimivo — edino med jugoslovanskimi narečji — nazalno izgovorjavo, podobno poljski, n. pr.: domb na mesto dob, gvodki (glodki) na mesto gladki itd.

Kdor bo potoval v romantičnih Savinjski planinah, ob južnem vznožju Pece in ob izviru Mežice, naj ne pozabi obiskati slikovito planinsko faro Koprivno in naj obišče tudi g. župnika Hojnika in njegovo dobro koroško mamicolo! — Vem, da ga bo vaš obisk pristrčno veselil, Vi pa boste pridobili dragoceno poznanstvo, katero ne boste pozabili nikdar in ki vam bo ostalo vsled pristrčnosti in ljubeznivosti gostitelja v trajnolepem spominu.